

Básně

Leopold F. Němec

První cesta ke hvězdám

už mu bude čtrnáct
je čas vydat se za humna
co nejdále od domu až na Hornův mys
ukázat sílu dokázat odvahu
jako každý kluk když v muže zraje

poručí si brandy s ledem
třást se bude jak trysky raket při startu
kvůli stabilitě dá si ještě druhou
pak ještě jednu a myslí že je Herkules
odpočítávání začíná
tři dva jedna... slastný pocit odpoutání od země

hlava je centrifuga s výtahem do stavu beztíže
těžko se to zvládá
bez skafandru ani maminka zde není
zvedá se žaludek a z úst vylézá zmije
oči na závit z důlků chtějí ven
jak meteor chvíli září než padne k zemi
s pocitem
konečně že letí ke hvězdám

Peter Paul Rubens – Opilý Herkules

U koupadel

farská ovocná zahrada
zdí pískovcových kvádrů třikrát obklíčená
kolem ní chodí farníci
v nóbl oblecích
i z darovaných hadrů

vysoká oprýskaná zeď
jižnímu konci zahrady věčný vytváří stín
je zde zvláštní ticho
kde necháš doznít bolest
radost nebo splín

jen občas zpoza té stínící zdi
je slyšet jidiš a tlumený smích

který do farské zahrady
přetéká z arkád
židovské parní lázně

hříšný děkan sedící v altánku
v představách židovku vidí
nahé tělo jak noří do vany
vonící aloe
a trochou heřmánku

vinu svou nese s pokorou
na sny plné nahoty i dobrý křesťan si zvykne
a nahé židovce tělo od hříchu
rituální koupel očistí
studenou vodou z mikve

Očistná koupel

Kouzlo nechtěného

obraz známého malíře
abstraktně vyjádřená touha
ač je to skoro k nevíře
je správně vychrstnutý kýbl
dvou a více barev
na plátno metr krát metr
v ateliéru nekonformní celebrity

na otomanu kousek za plátnem
vzdychá nahá slečna
a obdivuje umělce
jak nohou dokončuje žluté čmouhy
vyjadřující jeho vnitřní city
které měl nad ránem
při konkrétním ztvárnění touhy

při vernisáži na otázku
jakou že použil techniku
umělec po chvíli váhání
přemýšleje o svém kyblíku
a potom, co zapálil si retku
odpověděl
k práci že i tentokrát
použil novou štětku

Gerhard Richter - Mikroplocha

Pica pica

na cestě lánem
deštěm poválené pšenice
stádo koní
víří horký vzduch a prach
kobylinky oháňkou
jak mlátí kolem zadnice
mladým hřebcům
roztahuje nozdry jejich pach

v úvrati pole
kam včelař přitáhl
pestré pojízdné úly
vůdce zastaví cval
statní hřebci staví se na zadní
říčně frkají
a zasunují svoje kůly

straka na zkroucené borovici
zvědavě sleduje v detailu
mohutná
potem se lesknoucí koňská těla
co blýská se, co leskne se
to straka vždycky chtěla

na svém lesním empairu
nasvícena silou srpnového slunce
lesknou se jak topas
její klovec
roztažená křídla
a dlouhý stračí ocas

Straka obecná (*Pica pica*)

Na plovárně

Přikráčela jako exkavátor
také tak pomalu
majestátně
v celé své mohutnosti

Každý kdo chtěl
měl času dosti
podívat se
nasucho polknout
dát prostor obraznosti

Tak to je ONA
perla naší plovárny
Zkoprněle stojíme
hicujeme
zmlkly i klepny z kavárny

V konfrontaci samců
emancipace
a morálky
zjihnul i lídr
místní smetánky

Urostlí chlapi dělají uličku
každý chce vepředu být
vidět to nejlepší z plovárny
starý a dobrý je zvyk

Na břehu Gangy

Volná sobota

ptáci to mají hrozně blbý
musí létat v sobotu
v neděli
musí létat v pátek
nemluvě o tom že létají
i když je státní svátek

i bezdomovec to má blbý
nic nedělá v sobotu
v neděli
nemusí dělat v pátek
a samozřejmě že nedělá
ani když státní je svátek

a blbý to má i poslanec
ten dělá v sobotu
v neděli
dělá i v pátek
a smuteční klade věnce
když občané mají svátek
jenom já to mám docela fajn
celý týden mám robotu
už v neděli večer těším se
až bude zase pátek
a v sobotu má Anežka tvrdí
že mají ženy svátek

já nejsem ale blbý
vím že ho měly v pátek
a v neděli bývám na šrot
tož kurňa aspoň v sobotu
dejte mi všichni svátek

Vladimír Komárek – Zátíší se samopalem

Římské náměstí

přes boky stuhou obepnutý svetřík
na nohou obtažené džíny
vlasy jí cloumá větřík

těžko hádat kolik má asi let
hluboké oči v barvě Indočíny
v prstech žmoulá
ze slonoviny amulet

pro lásku
pro obchod
možná i pro štěstí
postává uprostřed Brna
na Římském náměstí

tak co
bral bys?

to víš že bral, prokrista
musím se ale rozmyslet
kdy jsem
a kdy nejsem rasista

A přece

Svěží ráno je sedm hodin
a černý pták na drátě
svým bílým trusem stejně jako včera
potřísnil rameno Masaryka
Vida
Tak přece je demokracie

Tak nebreč

slzy co padají ti ze skráně
když choulíš se ke mně a třeseš rameny
a krev z rozedraných dlaní
pupavu v křeči jak trhaly
do baňky chytím
ať nepadají na zelený mech

zapal svůj kahan
slzy s krví v něm ohřívěj
a po kapkách usrkávej horký jed
svírá srdce
škrtí
a trhá dech

slyšíš?
to není sojka, to křičím já
když horký vosk z tvých slz a z mé krve
na stehnech ti ulpívá
je zpečetěno
ted' jsi má

Psí čas

jako kdysi můj dědeček
studený podzim chytá mne za bradu
od severu exekutor stromům listí bere
žlutí s ním zámeckou zahradu
i cesty v parku

dvě ušlechtilé kočky
a barokní dáma v županu
za gotickým oknem
dráčky škrábou po skle
asi jak snaží se chytit sněhové vločky
venku za sklem vířící ve freestyly

pod bundu neodbytně cpe se mi vítr
jak vzpomínka na nedopitý modrý portugal
a teplo barokního těla v županu

před dotěrnou vzpomínkou i větrem
již lysou hlavu v kapuci ukrývám
je mi zima
a nevím jestli to stálo za to

mám dušičkovou náladu
a ted' ještě ke všemu
jako kdysi můj dědeček
chytá mne podzim za bradu

No pasarán

říkat je to blázen – to nejde
nemá vilu nemá ani otvírák
jen oranžové mandarinky
koukají mu z nosních dírek

má na zahradě raketoplán
a místo kytěk v květináči
jen konopí a vlčí mák
to nejde – říkat je to snílek

nosí svetr s rolákem
a verše píše když nemůže spát
proč to neříct – ten starý poeta
je to jeho vina
mohl se přece zastřelit

Na záda ne – opačně ne

Jestli mám padnout tak hubou do bláta
Na záda ne to ne
Dívat bych se musel
jak mne překračují jejich rozkroky
cudně v tangách ukryté
Na záda ne to ne

Až se budu vznášet tak nohama napřed
Opačně ne to ne
Chci vidět zakloněné hlavy
jak vzdalují se jejich otevřená ústa
a diví se že stoupám
Opačně ne to ne

Druhá polokoule

„Je tu volno?“
ukazuji na druhý konec lavičky
na kterou tři by se nevešli
„Asi ano,“
slyším z vlněného svetru
česnekem vonící odpověď

I přes ten závan
až ke mně
vlasy i svetr voněly dýmem z cigaret
Sednul jsem a zaklonil hlavu
za ní sepnul ruce a přisunul se blíž
„Vidíš tu bílou pásku,
co přes zarudlé oči slunce,
natahuje jumbo jet?“
kývnul jsem bradou nahoru.

Jen trochu pozvedla oči aby řekla:
„To je toho. Dej mi stovku
a ukážu ti Jižní kříž.“

Už dva dny pomáhá mi s balením

Nevěsta

Kolik už světelných je to let
když na Zemi jsme se potkali
Mé oči zavadily o ty tvé
vesmírně hluboké
Já pronesl pár nemotorných vět
a na ruku ti napsal číslo mobilu
Ale ty nevoláš
Jen kruhy v lánech obilí
esemesky z vesmíru – o prázdninách posíláš

Zuzančino tajemství

Bezbranná moc
a mocná bezbrannost
i když není
zcela náhodou
královského rodu
pod šaty umně ukrývá tajemství
co tajemstvím dávno není
Jablko hada a budoucnost

Jen vzácný atribut
nevinnost
či dokonce snad ctnost
většinou tu není
Pohříchu
dnes Zuzany namísto ctnosti
více silikon si cení

„A islám Zuzanko?“
„Božítku, táto,
i ten kvůli silikonu
skončí brzy v zapomnění.“

Brněnská spalovna

jako nebožtíka v papírových botách
až pod kůži
objetím mne spaluje
když ustane
padám na záda
očí připíchnuté k nebi
jak špendlíky věží Petrova
a do prostoru pozůstalých
vyléváme vzdychání

v mezeře mezi mraky
hledám důvod
proč vracet se nocí ze strání
nemám deštník
a dole v ulicích
na město čurá samota

Leopold F. Němec (nar. 1948 v Boskovicích). Studoval SVVŠ v Boskovicích, VVÚ ve Vyškově, SEŠ v Brně a SPŠ v Přerově. Byl zaměstnán ve státní správě, odkud byl za veřejný protest 21. 8. 1969 ihned propuštěn. Později pracoval v Pozemních stavbách Brno (1970–1971), jako brusič a po roce 1989 jako ekonom u firmy Minerva. Píše především poezii, občas fejetony a krátké povídky (dosud nepublikovány). Ukázky z jeho poezie vyšly v almanaších *Současná poezie* (2004), *Milostná poezie* (2004), *Básníci třetího tisíciletí* (2005) a *Erotická poezie* (2007). Časopisecky publikoval v *Hostu* (od roku 2005), *Divokém víně* (od roku 2006), *H_aluzi* (od roku 2008), *Textech* (2011). Účastnil se řady literárních soutěží, například Literární vysočina, Epigram Havlíčkův Brod, Brněnská sedmikráska či Strumieň 2005 a 2009 (Polsko).